

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **Ing. A. M.,** zastoupené JUDr. Ivanou Syrečkovou, advokátkou se sídlem v Praze 5, Plzeňská 4, za účasti **Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu** se sídlem v Praze 8, Pod Sídlištěm 9, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2003, č. j. 28 Ca 782/2002 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatelka se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu (dále jen „ZKI“) ze dne 20. 9. 2002, č.j. O-58/527/2001-2/Pav, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu Praha - východ ze dne 14. 6. 2001, č. j. 19020-OR-22/2001 ve věci opravy chyby v katastrálním operátu podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů, jímž byl zrušen zápis pozemku p. č. 1585 na LV č. 2846 pro k.ú. Stará Boleslav a byly zapsány pozemky p.č. 15851 až 1585/8.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 28. 8. 2003, č. j. 28 Ca 782/2002 - 40 žalobu odmítl a v odůvodnění usnesení poukázal na novou právní úpravu, která nabyla účinnosti dnem 1. 1. 2003, podle níž je soudní ochrana ve vztahu k rozhodnutím správních orgánů ve věcech, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, tj. ve věcech soukromoprávních, upravena odlišně, a to v části páté o. s. ř.

Protože mezi účastníky vznikl spor o opravu údaje na listu vlastnictví, který vyplývá ze vztahu občanského práva vzniklého na základě dohody o vydání věci podle zákona č. 87/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, nepřísluší Městskému soudu v Praze ve správním soudnictví napadené rozhodnutí ZKI přezkoumat. Městský soud také poučil stěžovatelku, že může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu podle § 246 o. s. ř. k okresnímu (obvodnímu) soudu.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž vyjádřila přesvědčení, že soud nesprávným způsobem posoudil obsah posuzovaného právního vztahu, když dospěl k závěru, že správní orgán rozhodoval o věci, která vyplývá ze vztahů práva soukromého, neboť podle jejího přesvědčení se jedná o vztah veřejnoprávní. V dané věci se jedná o nezákonný zásah do veřejného souboru údajů o nemovitostech. S odkazem na § 1, § 21 zák. 344/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů a zákony č. 265/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů a č. 359/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů stěžovatelka dovozuje, že rozhodnutí vydané ZKI je rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem územního samosprávného celku o veřejném subjektivním právu a ne ve věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva. Dále poukázala na to, že městský soud se vůbec nezabýval skutečností, která je vlastně podstatou tohoto sporu, na kterou stěžovatelka opětně ve svých podáních poukazovala, a to že s účinností od 1. 1. 1951 byla zrušena konstitutivnost zápisu do pozemkové knihy a vlastnická práva vznikala pouhou smlouvou. Zápis vlastnických práv, a tedy i opravu chyby v katastrálním operátu, nelze provést na základě pouhého zápisu v dávno uzavřené pozemkové knize, ale pouze na základě řádné listiny, což odmítá vzít vůbec na vědomí jak Katastrální úřad Praha - východ, tak ZKI. Výrok správních orgánů je proto zcela nezákonný, když oprava chyby byla provedena na základě nezávazného zápisu v pozemkové knize. Stěžovatelka vyjádřila nesouhlas se závěrem soudu, že mezi účastníky řízení vznikl spor o opravu údaje na listu vlastnictví na základě dohody o vydání věci, protože se nedomáhala opravy údaje na listu vlastnictví, ale domáhala se pouze zrušení nezákonných rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu a prokazovala, že k žádné chybě, kterou by bylo nutno opravit, nedošlo. Předmětným usnesením tak byl vytvořen nezákonný stav, který stěžovatelku podstatným způsobem poškozuje na jejích právech.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 68 písm. b) s. ř. s. je žaloba nepřípustná, jestliže jde o rozhodnutí v soukromoprávní věci vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu.

Podle § 244 odst. 1 o. s. ř. rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán zřízený podle zvláštního předpisu (dále jen „správní orgán“) o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.

Od účinnosti s. ř. s. a novelizace páté části o.s.ř. zákonem č. 151/2002 Sb., tj. 1. 1. 2003, jsou správní soudy, tj. specializované senáty krajských soudů a Nejvyšší správní soud, koncipovány výlučně jako soudy veřejného práva a je jim svěřeno výslovně poskytování ochrany veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Při svém procesním

postupu se řídí samostatným zákonem, jímž je s. ř. s. Ve vztahu k rozhodnutím ve věcech soukromoprávních vydaných v mezích zákonné pravomoci správním orgánem je však nyní dána příslušnost obecným soudům, které postupují podle o. s. ř. Požadavek, aby věci soukromého práva, pokud o nich bylo rozhodnuto správním orgánem, byly podrobeny zvláštnímu procesu, vyplývá z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která je pro Českou republiku závazná. Věci „občanských práv a závazků“, o nichž bylo rozhodnuto správním orgánem, musí být projednány způsobem, který judikatura Evropského soudu pro lidská práva označila termínem „plná jurisdikce“. Tento pojem znamená, že soud posuzuje nejen zákonnost správního rozhodnutí, ale i skutkovou stránku věci. Součástí reformy správního soudnictví bylo proto i vyloučení soukromoprávních věcí, o nichž rozhodl správní orgán, z pravomoci správních soudů s tím, že budou projednávány v občanském soudním řízení postupem podle páté části o. s. ř., protože právě tento postup zajišťuje účastníkům takových sporů podstatně vyšší ochranu jejich práv než v řízení před správními soudy.

Protože rozhodnutím katastrálního úřadu, a následně ZKI, podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů o opravě chyby došlo k zásahu do vlastnického práva stěžovatelky k nemovitosti, jedná se nesporně v tomto případě o rozhodnutí o občanskoprávní věci. Jestliže tedy Městský soud v Praze rozhodl o odmítnutí návrhu s tím, že věc opravy chyby v katastru nemovitosti, jímž došlo ke změně zápisu týkajícího se vlastnictví pozemků je věcí soukromoprávní, o níž nemohou soudy nadále rozhodovat podle s. ř. s., rozhodl v souladu se zákonem. V důsledku toho se městský soud nemohl zabývat otázkou, jak požadovala stěžovatelka, zda bylo možno opravou chyby provést změnu zápisu v katastru a zda byl tedy postup správních orgánů v souladu se zákonem.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s.ř.s., když stěžovatelka neměla ve věci úspěch a ZKI žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu